

227. ՈՒՂՏԸ, ԶՈՐԻՆ, ԱՂՎԵՍԸ

Մին Օղտ, մին Շորի, մին էլ մի հատ Աղվես հինգյերանում են, ճընապար են քլըննւմ: Շատ են քլըննւմ, քիչ են քլըննւմ, վերջապես ճանապարհին սրանք մի հատ պաղարճ են ճարում: Ասում են.— Եկեք՛ էս պաղարճըս էն օտի, հու վեր բոլորից մեծ ա, հասակով ա:

Վերլը մտածում են, շատ են մտածում, Աղվեսը դե ժուլիկ ա բոլորից, ասում ա.— Աշխարհը ճիւհողեղը վեր Քրիստոսից առաջ փոնալ ա, Աթամն ան Եվան վեր եկին աշխարհ, ես նրանց ըռաշին թոխտ ի տանում-պիրնւմ, հու վա գլնւրնւմ, հաղար մի կործ ի անում:

Շորին ասում ա.— Դնւղ ես ասում, ես հիշում եմ չտ կործըտ վեր տու կաղարում իր, բայց լիհն Աթամն ան Եվան ծիլի ին ման կլամ, վեր նիհ ինին, լիհն էն վախտը ես ի, ինձ յրա ին նստում, քլըննւմ:

Ախեր էտ էրկուսիտ միշից խեղճը Օղտը տնուավ: Օղտը տեսավ վեր շէ, տահանց ձընն մին կուտուր էլա տամ շեն, ինքն էլ կուցավ, դե բոլորից բարցրը տրանց միշին Օղտն էր, կուցավ և պաղարճը պըրննւմը եր կալավ, պաղարճնի կաննի պես պիցըրցրուց դեպի երգլինքը, թա՛ դե վեր տուք էտքան ստտ ասելն ըք գլնւրնւմ, ես էլ սա եմ գլուդում, տղա ես, պաղարճը ծեռքաս խլի: